

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός
ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρός». «Ἰωάν. 14:24»

«Καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου,
καί ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». «Πράξεων 2:4»

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Τel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 27 No 6

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 303

Ἰούλιος-June 2005

«ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΔΙΑΝ ΠΟΛΙΝ»

(Ματθ. 9, 1-8)

Υπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανῶ

Υπάρχουν στιγμές ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθὼς ἔθεράπευε καὶ εὐεργετοῦσε τοὺς ἀνθρώπους, πού χαράσσονται ἀνεξίτηλα στὴν μνήμη μας γιὰ τὴν μοναδικότητά τους.

Μιά τέτοια ἀλησμόνητη στιγμή ἦταν ἀσφαλῶς καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῶν Γεργεσηνῶν, πού ἀντὶ νὰ εὐχαριστήσουν γιὰ τὴν ἀποθεραπεία τῶν «Δαιμονιζομένων» συμπολιτῶν τους, ἔσπευσαν ὅλοι μαζί νὰ τὸν διώξουν ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ τόπου των: «καὶ ἰδοὺ πᾶσα ἡ πόλις ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ, καὶ ἰδόντες αὐτόν παρεκάλεσαν ὅπως μεταβῆ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν» (Ματθ. 8,34).

Ἀμέσως ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητη ἀχαριστία, πού ξεπερνᾶ κάθε ὄριο σκληρότητας, βλέπομε τὸν Χριστό σὲ μιὰ ἀπὸ τίς τρυφερότερες καὶ πιὸ ἀνθρώπινες στιγμές Του. Τὸν βλέπομε, σὰν κυνηγημένο μικρὸ παιδί, νὰ παίρνει τὸ πρῶτο πλοῖο πού βρίσκει καὶ νὰ φεύγει. Φεύγοντας ὅμως, δέν πηγαίνει ὅπου-δήποτε. Δέν τραβάει «ὅπου τὸν βγάλει ὁ δρόμος». Καταφεύγει μονάχα στὴν δική του πιά πόλη: «Καὶ ἐμβὰς εἰς πλοῖον διεπέρασε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν» (Ματθ. 9,1).

Ἐκεῖ ὅπως-δήποτε τὸ αἶσθημα τῆς οἰκειότητας καὶ τῆς ἀσφάλειας ἦταν ἀκόμη καὶ γιὰ τὸν ἐνανθρωπήσαντα Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, μιὰ ἔστω στιγμιαία ἀνακούφιση. Καὶ ἄς εἶχε πεῖ σὲ ἄλλη περίπτωση ὅτι «αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει πού τὴν κεφαλὴν κλίνει» (Λουκ. 9,58).

Ἀλλὰ καὶ στὴν ἴδια τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα Του, δέν ἄργησε νὰ συναντήσῃ τίς ἀντιφατικὲς ἐκδηλώσεις τῆς ἀνθρώπινης ἀστάθειας καὶ μιζέριας. Μόλις τοῦ φέρανε τὸν Παραλυτικὸ γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσει, ἐκτιμώντας τὴν πίστη πού ἔδειχνε ἡ πράξη των, ἔσπευσε νὰ δηλώσει: «θάρσει, τέκνον· ἀφένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Ματθ. 9,2). Ἦταν ὁ συνήθης τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἐνεργοῦσε ὁ Θεάνθρωπος. Πρῶτα ἐλευθέρωνε τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὸ βάρος τῶν προσωπικῶν ἁμαρτιῶν, ὅποτε ἡ θεραπεία τοῦ σώματος ἀκολουθοῦσε ὡς ἄμεση συνέπεια.

Ἀκριβῶς ὅμως αὐτὸ τὸ σημεῖο ἦταν πού σκανδάλιζε κάποιους ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς. Τὸν κατηγοροῦσαν λοιπὸν ὅτι βλασφημεῖ, ἐπειδὴ μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες.

“TO HIS OWN TOWN”

(Matt. 9:1-8)

by Archbishop Stylianos of Australia

There are certain instances in the life of Jesus Christ, while healing and helping people, which are indelibly etched into our memory on account of their uniqueness.

One such unforgettable moment was of course the behaviour of the Gadarenes who, instead of thanking Christ for healing the demoniacs who were their fellow countrymen, wasted no time in trying to make Him leave their territory: **“Then the whole town came out to meet Jesus; and when they saw Him, they begged Him to leave their neighbourhood”** (Matt. 8:34).

Immediately following this unexpected ingratitude, which surpasses itself in harshness, we see Christ in one of His most tender and humane moments. We see Him, like a small persecuted child, stepping into the first available boat and leaving. In doing so, however, He does not just go anywhere. He does not go ‘wherever the path leads’. He turns only to what is now His town: **“And after getting into a boat He crossed over and came to His own town”** (Matt. 9:1).

Even for the incarnate Son of God, the sense of familiarity and security there was at least a momentary relief. This is in spite of His words elsewhere that **“foxes have holes and birds of the air have nests, but the Son of Man has nowhere to lay His head”** (Luke 9:58).

However, even in His own home country, it did not take long for Christ to encounter the contradictory manifestations of **human instability** and **heartlessness**.

As soon as some people brought the Paralytic to be cured, He perceived the **faith** that their **action** showed, and said: **“Take heart, son; your sins are forgiven”** (Matt. 9:2). This is how the God-Man operated. He would first free the **soul** from the weight of personal sin, whereupon the healing of the **body** followed as a natural consequence.

This was precisely the point that scandalized some of the Scribes. They accused Him of blaspheming, since only God could forgive sins.

The inability of the Scribes to recognize His **divinity** did not however cause Christ to be angry, as one may have expected. Instead, it gave a further opportunity to teach by performing a miracle, for Christ never ceased to verify His teaching with tranquility through miraculous actions. This is exactly why the Church chants in the third *Exapostilario*:

Μή αναγνωρίζοντας όμως την **θεότητα** Του οι Γραμματείς, δέν προκάλεσαν την **οργή** Του, όπως κανείς θά μπορούσε νά περιμένει. Ἀντιθέτως, τού έδωσαν **άλλη μιά φορά** τήν **εὐκαιρία** νά τούς διδάξει **θαυματοργώντας**. Ποτέ **άλλωστε** δέν έπαυσε ο Χριστός νά **επαληθεύει** τήν **διδαχή** του **ατάραχος**, μέ **ανάλογες θαυματοργικές ενέργειες**, όπως **ακριβώς ψάλλει** ή **Ἐκκλησία** στό **Ἐξαποστειλάριο Γ'**: «...**ἐπικυρών τό κήρυγμα πλήθους τών σημείων**».

Τό **συγκλονιστικότερο** όμως μέρος από τήν **ὄλη διήγηση** τών **ὄσα συνάντησε** ο Χριστός, **έρχόμενος** «εἰς τήν **ἰδίαν πόλιν**», εἶναι **αὐτά** πού **επακολούθησαν** τό **θαῦμα** τοῦ **Παραλυτικοῦ**. Ἄς τά **δοῦμε** στήν **«ὀργανική»** τους **σειρά**.

Ἐνῶ **έδωκε** σέ **ὄλους** τήν **εὐχέρεια** νά **«διακρίνουν»** **ποιός** εἶναι **ανάμεσά** τους, **πρόθυμος** νά **σηκώσει** τά **βάρη** καί τά **πάθη** των, **έκείνοι** **έμειναν** **ὄχι** **άπλως** «**ἀδρανείς**». Ἀντέδρασαν μέ **«αὐτοκαταστροφική»** **ἀδιαφορία**, όπως **ακριβώς** **εἶχαν** **προβλέψει** καί **προεἶπει** οἱ **Προφήτες**: **«στόμα** **έχουσι** **καί** **οὐ** **λαλήσουσιν, ὀφθαλμούς** **έχουσι** **καί** **οὐκ** **ὄφονται...**» (Ψαλμ. 113, 13).

Παρά **ταῦτα**, δέν **θέλησε** ο Χριστός νά **καταφύγει** **άμεσα** στήν **θεϊκή** **διάσταση** τῆς **«ταυτότητάς»** Του. **Αὐτό** δέν **θά** **ἦταν** «**θεϊκό**»! **Προτίμησε** **λοιπόν** νά **παραμείνει** **στόν** **καθημερινό** **χαρακτηρισμό** τοῦ **προσώπου** Του, («**ὁ υἱός** τοῦ **ἀνθρώπου**») **δηλώνοντας** **έτσι** τήν **άμετρη** **φιλανθρωπία** Του. **Γι** **αὐτό** **ακριβώς** **δέχεται** **ἀνεπιφύλακτα** νά **τόν** **κρίνουν** **ἀπό** τήν **προσωπική** **έμπειρία** τους: **«ἵνα** **δέ** **εἰδήτε** **ὅτι** **έξουσίαν** **έχει** **ὁ υἱός** **τοῦ** **ἀνθρώπου** **ἐπί** **τῆς** **γῆς** **ἀφιέναι** **ἀμαρτίας**; **(τότε** **λέγει** **τῷ** **παραλυτικῷ,)** **έγερθεῖς** **ἄρον** **σου** **τήν** **κλίνην, καί** **ὑπαγε** **εἰς** **τόν** **οἶκόν** **σου»** (Ματθ. 9,6).

Ἄλλά **καί** **ὄταν** **εἶδαν** μέ **τά** **μάτια** τους **τό** **ἀπίστευτο** **θαῦμα**, **πάλι** δέν **μπόρεσαν** νά **ὑποψιαστοῦν** **ποιός** ἦταν **ὁ** **θαυματοργήσας** **Εὐεργέτης**.

Ἀντί νά **πιστέψουν** **ὅτι** **μόνο** ο **Θεός** **μποροῦσε** νά **γίνει** «**ἄνθρωπος**» **ἀπό** **ἄκρα** **φιλανθρωπία** καί νά **τόν** **προσκυνησουν**, **έσπευσαν** **ὄλοι** **μαζί** νά **καταθέσουν** **άπλως** **τόν** «**θαυμασμό**» καί τήν «**δοξολογία**» τους. **Σέ** **ποιόν** **ὄμως** **Θεό;** Ὅχι **βέβαια** «**εἰς** **τόν** **ὑπέρ** **πάντων** **ἀνθρώπων** **σαρκωθέντα, ταφέντα** **καί** **ἀναστάντα** **Ἰησοῦν, τόν** **ἀπό** **Ναζαρέτ**» (!), **ἀλλά** **εἰς** **ένα** **Θεό** **πού** **δέν** **εἶδαν**. **Σέ** **μιά** «**ἰδέα**» **ἀόριστη** **πού** **άπλως** **φαντάζονται** «**κάπου** **ψηλά** **στόν** **οὐρανό**».

Καί **ή** **ἀποκορύφωση** τῆς **μωρίας**: **Γιά** **ποιόν** **λόγο** **έθαύμαζαν** **ὄχλοι** **καί** **εὐχαριστοῦσαν** **τόν** **Θεό;** Ὅχι **βέβαια** **γιά** **τό** **ὅτι** **καταδέχθηκε** νά **λάβει** **Ἐκεῖνος** «**δούλου** **μορφήν**», **ώστε** νά «**θεώσει**» **τόν** **ἄνθρωπο**. Ἄλλά **γιά** **τό** **ὅτι** **έδωκε** **στός** **ἀνθρώπους** **τέτοια** **θαυματοργική** **δύναμη!**

Νά **προσέξουμε** **έδῶ** **τόν** **ἀνευ** **ὄρων** **ἰσοπεδωτικό** **πληθυντικό:** **ἀντί** νά **δοῦν** **τόν** **Ἐνα** **καί** **μόνο** **Ἐνανθρωπήσαντα** **Θεό** «**ἐν** **τῇ** **δόξῃ**» τῆς **ἄκρας** «**κενώσεώς**» Του, **φαντάσθηκαν** «**θαυματοποιούς**» (περίπου τοῦ **Τσίρκου** καί τών «**ταχυδακτυλογραφῶν**» τοῦ **πεζοδρομίου**) **ὄλους** **γενικά** **τούς** **ἀνθρώπους:** **«ἰδόντες** **δέ** **οἱ** **ὄχλοι** **έθαύμασαν** **καί** **έδόξασαν** **τόν** **Θεόν** **τόν** **δόντα** **έξουσίαν** **τοιαύτην** **τοῖς** **ἀνθρώποις»** (Ματθ. 9,8).

Τό **ἀποκαρδιωτικό** **ἐπιμύθιο:** **Εὐκολότερα** **λοιπόν** **μποροῦσε** **ὁ** **ἄνθρωπος** νά **πιστέψει** **ὅτι** **οἱ** **ἄνθρωποι**

“...confirming the preaching through a multitude of signs”.

Yet what followed the healing of the Paralytic is the most astonishing part of the entire account of all that Christ encountered on the way to “His own town”. Let us consider this in the order that it unfolded.

While He had given to all the opportunity to ‘discern’ who He is, and that He is willing to take upon Himself their burdens and passions, they did not simply respond with ‘inaction’. They in fact responded with self-destructive indifference, just as the Prophets had foretold: **“they have mouths but do not speak; they have eyes but do not see”** (Psalm 115:5).

Christ however did not wish to resort directly to the **divine** dimension of His ‘identity’. That would not have been ‘fitting’ for the divine! He therefore preferred to remain with the everyday description of Himself (“the Son of Man”), thereby displaying His boundless love for humankind. For this reason He openly accepts to be judged according to the personal **experience** of others: **“So that you may know that the Son of Man has authority on earth to forgive sins – He then said to the paralytic – ‘Stand up, take your bed and go to your home’”** (Matt. 9:6).

Yet even when they saw the unbelievable miracle with their own eyes, they still could not detect who the miracle-working Benefactor was.

Instead of believing that God could become man out of utter love, and worshipping Him, they all immediately declared together their **admiration** and **praise**. But for which God? Not of course for Jesus of Nazareth who for the sake of all was born, buried and resurrected (!), but rather for a God whom they had never seen - a vague **‘idea’** which they merely imagined to be ‘somewhere above in the heavens’.

And the height of foolishness: Why did the crowd praise and thank God? Not because He accepted to condescend in ‘the form of a servant’, so as to deify human beings. Their reason was that God gave such miraculous power to men!

Let us take note of the plural form of expression here which **levels** everything: Rather than seeing the One and only incarnate God in the glory of His utter self-emptying (*kenosis*), they somehow imagined all people in general to be wonder-workers (like those in a circus and street magicians): **“When the crowds saw it, they were filled with awe, and they glorified God, who had given such authority to human beings”** (Matt. 9:8).

The disappointing moral of the story: That people find it easier to believe that they themselves can acquire ‘divine’ powers, rather than that the All-Powerful and All-Wise Creator could possibly appear on earth as a humble human being, out of love.

And all of this Christ had to experience “in His own town”!

ἦταν **δυνατόν** νά **ἀποκτήσουν** «**θεϊκές**» **ιδιότητες**, **παρά** **ὅτι** **ὁ** **Παντοδύναμος** **καί** **Πάνσοφος** **Δημιουργός** **μποροῦσε** νά **φανεί** **ἐπί** **γῆς** **ταπεινός** **ἄνθρωπος**, **ἀπό** **ἄκρα** **φιλανθρωπία**. **Καί** **ὄλα** **αὐτά** **έπρεπε** νά **τά** **ζήσει** **ὁ** **Χριστός** «**εἰς** **τήν** **ἰδίαν** **πόλιν**»!

ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΝΗΣΙΚΑΚΙΑ*

Συμβαίνει δέ πολλές φορές ν' αποδίδει κανείς κακό αντί για κακό όχι μόνο με πράξη, αλλά και με λόγο και με τή στάση του. Καί παρουσιάζεται εξωτερικά ότι δέν ανταπέδωσε με πράξη τό κακό, αλλά βλέπει ότι τό ανταπέδωσε με λόγο ή, ὅπως εἶπα, με τή συμπεριφορά του. Γιατί πολλές φορές κάνει κανείς ἕνα μορφασμό ἢ μιά κίνηση ἢ ρίχνει ἕνα βλέμμα καί ταρασσει τόν ἀδελφό του. Γιατί μπορεί κανείς καί μ' ἕνα βλέμμα καί με μιά κίνηση νά πληγώσει τόν ἀδελφό του. Καί εἶναι καί αὐτό ανταπόδοση κακοῦ ἀντί κακοῦ. Ἄλλος προσπαθεῖ νά μήν ανταποδώσει τό κακό οὔτε με πράξη, οὔτε με λόγο, οὔτε με μορφασμό ἢ με κίνηση. Λυπάται ὅμως στήν ψυχή του γιά τόν ἀδελφό του καί στενοχωριέται μαζί του. Βλέπετε πόση διαφορά καταστάσεων! Ἄλλος πάλι δέν τρέφει καμμία λύπη γιά τόν ἀδελφό του. Ἄν ὅμως ἀκούσει ὅτι κάποτε κάποιος τόν στενοχώρησε ἢ γόγγυσε ἐναντίον του ἢ τόν ἔβρισε, εὐχαριστεῖται πού τ' ἀκούει καί βρίσκειται καί αὐτός στήν κατάσταση ν' ἀποδίδει κακό ἀντί για κακό μέσα στήν καρδιά του. Ἄλλος οὔτε κακία κρατάει, οὔτε χαιρέται ὅταν ἀκούει κακολογία γι' αὐτόν πού τόν ἔθλιψε, ἀλλά στενοχωριέται βαθιά ἄν ἐκεῖνος λυπηθεῖ. Δέν αἰσθάνεται ὅμως εὐχάριστα ἄν τοῦ συμβεῖ κάτι καλό, ἀλλά ἄν τόν δεῖ νά δοξάζεται ἢ ν' ἀναπαύεται, στενοχωριέται. Καί εἶναι καί αὐτό ἕνα εἶδος μνησικακίας, ἐλαφρότερο, ὅμως πραγματικό. Πρέπει δέ καί νά χαιρέται κανείς γιά τά καλά τοῦ ἀδελφοῦ του καί νά κάνει τά πάντα γιά νά τόν ἐξυπηρετήσῃ καί με καθετί νά φροντίζει νά τόν τιμᾷ καί νά τόν ἀναπαύει.

Στήν ἀρχή τοῦ λόγου εἶπαμε ὅτι πολλές φορές συμβαίνει νά βάλει κάποιος μετάνοια στόν ἀδελφό του καί μετά τή μετάνοια νά παραμένει ἀκόμα λυπημένος μαζί του. Τότε λέμε ὅτι, βάζοντας μετάνοια, τήν μέν ὀργή θεράπευσε μ' αὐτή τή μετάνοια, ἐναντίον ὅμως τῆς μνησικακίας δέν ἀγωνίστηκε ἀκόμα. Ὑπάρχει δέ καί ἄλλος πού ἄν συμβεῖ νά στενοχωρηθεῖ με κάποιον καί βάλουν μετάνοια καί συγχωρεθοῦν εἰρηνεύει ἀπέναντί του καί δέν βαστάει στήν καρδιά του καμμία κακή ἀνάμνηση γι' αὐτόν. Ἄν ὅμως συμβεῖ, μετά ἀπό μερικές ἡμέρες, νά τοῦ πεῖ κάτι πού νά τόν στενοχωρήσῃ, ἀρχίζει νά ξαναθυμᾶται καί τά πρῶτα καί ν' ἀναστατώνεται, ὄχι μόνο γιά τά δεύτερα, ἀλλά καί γιά τά πρῶτα. Αὐτός μοιάζει με ἄνθρωπο πού ἔχει πληγή καί βάζει ἔμπλαστρο. Καί προσωρινά με τό ἔμπλαστρο τήν ἐπουλώνει. Εἶναι ὅμως ἀκόμα τό μέρος εὐαίσθητο καί ὅποιαδήποτε στιγμή τοῦ ρίξει κανείς μιά πέτρα, πληγώνεται πῶς εὐκόλα ἀπ' ὅλο τό ἄλλο σῶμα καί ἀρχίζει ἀμέσως νά αἰμορραγεῖ. Ἔτσι παθαίνει καί αὐτός.

(συνεχίζεται)

ON RESENTMENT*

92. I find it odd that we do not pay attention to what we sing. Every day we sing and we curse ourselves but we are not conscious of it. Shouldn't we know what we are singing? We always say, "If I have repaid evil for evil let me then fall to my enemies without help" (Ps. 7:4 LXX). What does "let me fall" mean? As long as one is standing a person has the power to resist his enemy, he strikes or is struck, he wins or he loses. This is whilst he is standing but if he falls how can he struggle with his enemy whilst he is down? We curse ourselves not only to fall into the hands of our enemies but also to fall "without help". What does it mean to fall into the hands of our enemies without help? We have said that to fall means to have no power to resist. It means that we are laying down. To fall without help means that we should not have any means to give us strength to stand up, since the person that is standing can take care of himself and any time it is necessary he can struggle with his enemy.

Further we say, "Let the enemy pursue me and overtake me" (Ps. 7:5). Not only "pursue" but "overtake" as well, so that we are to become his slaves and to be defeated by him in everything and in every matter suppressed by him. This is what happens if we pay back evil to those who have given evil to us.

Not only do we wish for that but also, "Let him trample my life to the earth" (Ps. 7:5). What is "my life"? Our life is the virtues and we desire to "trample my life", so that we shall become earthly and our entire mind will be bound down to the earth. "And lay my honour in the dust", what is our "honour" if not the knowledge which is generated in the soul through the keeping of the saintly commandments? We say all this to glorify us as the Apostle says, "in their shame" (Phil. 3:19), so that we lay down our life on the earth and make it and our honour earthly, in no way thinking of the will of God. We think rather the opposite, that is bodily and carnally, like those about whom God said, "My spirit shall not strive with man forever, for that he is indeed flesh" (Gen. 6:3).

Thus singing all this, if we render evil for evil we curse ourselves. In spite of this, how many evils do we pay back with evil? We do not care in the slightest and are totally indifferent.

93. Often someone renders evil for evil not only in deed but also in word and gesture or sometimes it appears that someone is not rendering evil by actions but is found doing so verbally or through his attitude. A person may make a gesture, a movement or a glance and disturb his brother, since one can hurt him simply through a glance or a movement. This is also rendering evil for evil. Someone may try not to pay back evil with evil through deed, word, gesture or movement but he is still troubled in his heart against his brother and in sorrow.

(to be continued)

*Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἄββα Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

*Abba Dorotheos, *Practical Teaching on the Christian Life*. Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

The Church as *Koinonia* (Gift and Goal) in the New Testament: A Case Study from the Church in Corinth

Part II

by Phillip Kariatlis

Introductory Remarks

A comprehensive understanding of the communal nature of the Church in the Scriptures (and in our case, the Corinthian Church) also dictates an assessment of the **Holy Spirit's role** in the **constitution** of the **Church**. The Pneumatological foundation of the Church must be seen together with the Christological since the Scriptures clearly betray real **reciprocity** between the **Son** and **Spirit** in the work of salvation.¹ Whilst Christ became incarnate and in this way gave the Church its 'body', it was the Spirit who breathed life into this body thereby '**animating**' (i.e. giving it a spiritual or Spirit-filled existence) and **preparing** it for its **universal mission** in the world. That is to say, the Church must also be seen as a product of the **Holy Spirit** who **constitutes** it as the **gathering of Jesus** and **leads** it, in Christ, to a **communion** with **God the Father**. It is only through the Spirit that the Church can exist as the **universal sacrament of salvation** offering to the faithful a real encounter with Christ in history. As we shall see, therefore, any theology of the Church must take into account the founding roles of both Christ (which were discussed in our last issue) and the Holy Spirit from which is born the community of believers, dedicated to God in faith and discipleship.

The importance in highlighting the constitutive role of the Holy Spirit for the formation of the Church can be seen especially when the Church's **ontological structure** is understood in terms of **koinonia**. Indeed the intense solidarity not only between the faithful of the Church and God but also between the faithful themselves, and between humanity and the whole of creation will not adequately be explained without fully appreciating the gift of the Spirit bestowed upon the Church 'from on high' - especially on the day of Pentecost. It becomes clear therefore that Christ's foundational role in the establishment of the New Testament Church must be seen equally together with constitutive role of the Holy Spirit. In the words of Limouris:

While thinking of the church **Christologically** as the body of Christ, we need also to keep in mind another "icon" to complete and **balance** our **ecclesiology** – a **pneumatological** "icon" of the church as the kingdom of the Holy Spirit... The Church is... at the same time **Pentecostal**: it is an extension of the incarnation and of Pentecost.²

Limouris rightly noted that whilst Christ founded the Church, it would be the Spirit's role to make the glorified Christ present in the Church, after His ascension thereby giving it access to God the Father. Simply put, the intimate bond of communion between the church and Christ throughout the ages is made possible by the Spirit. We will see that the early Christians' eschatological awareness of having received the Spirit bound them intimately together in such a way that any feeling of alienation or lack of *koinonia* was overcome once and for all. However, as we shall also note, the gift of *koinonia* bestowed upon the Church by the Holy Spirit still **awaited its ultimate fulfilment** with the certainty of the grace already experienced. It was this flourishing of the Spirit as both **gift** and **goal** to which the early Church appealed for its formation, consolidation and ultimate fulfilment as a communal body. It is for this reason, that in our systematic articulation of our understanding of the New Testament Church of Corinth, we must also integrate the work of the Spirit, otherwise our vision of the Church will not only be one-sided but its full reality will also be distorted.

Ekklesia: Koinonia of the Spirit

In two of his letters, St Paul spoke of the Church's *koinonia* with the Spirit.³ Appearing for the first time in his second letter to the Corinthians (2 Cor 13:13) St Paul used this expression, *koinonia* to the ecclesial gathering which had assembled within the city of Corinth, in the final exhortation of his letter:

The grace of the Lord Jesus Christ, the love of God, and the communion of the Holy Spirit [ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος] **be with all of you.** (2 Cor 13:13).

Beyond the Trinitarian structure that can be seen in this benediction, the Holy Spirit is identified as the divine Person who **bestowed the gift of koinonia** to the **Church**. Indeed, it is only against the context of St Paul's conviction of the Church as an intimate *koinonia* with **Christ** effected by the **Holy Spirit** and leading the **community** back to the **Father**⁴ that one can adequately explain St Paul's cause for thanksgiving in the extremely chaotic Corinthian Church. In this sense, convinced of God's gift of *koinonia*, St Paul set about to write his letter to the Corinthians so as to promote reconciliation and unity within the Church. That St Paul believed the **Holy Spirit** to be the **basis** of the Church's *koinonia* is **undeniable**, but we will need to show in what way the communal being of the Church was seen also as the **goal** of the Church, one requiring a response by the faithful so that

1. The New Testament, for example describes the constitutive role of the Holy Spirit in the conception of Christ (Luke), His baptism (Mark) and resurrection (Rom 1:4; 8:11). And in John, the Holy Spirit is given not only to Christ "without measure" (Jn 3:34) but also to the faithful enabling them to become sons and daughters by fellowship with Jesus Christ (Rom 5:15; 6:3-5).

2. Gennadios Limouris, 'The Church as Mystery and Sign in Relation to the Holy Trinity – Ecclesiological Perspectives', in *Church-Kingdom-World: The Church as Mystery and Prophetic Sign*, Faith and Order Paper no. 130, ed. Gennadios Limouris (Geneva: WCC, 1986), 29.

3. The expression 'communion of the (Holy) Spirit' can be found in 2 Cor 13:13 and Phil 2:1.

4. Note the similarities with the opening section of the same letter in 2 Cor 1:21-22 which brings out the aim of the letter.

it could be fully realised within their historical context.

In order to fully appreciate the final exhortation of St Paul's second letter to the Corinthians (i.e. 2Cor 13:13), it has to be read in conjunction with a verse from the opening part of the same letter where St Paul establishes the fact that it was God who brought about the community in Christ and who anointed it with His Spirit and would now fulfil His God-given promises to the Church:

But it is God who establishes us with you in Christ and has anointed us, by putting his seal on us and giving us his Spirit in our hearts as a first instalment (τόν ἄρραβώνα τοῦ Πνεύματος). (2 Cor 1:21-22).

If it is accepted that this verse explains 2 Cor 13:13, then it becomes clear that it was only by the **continued presence** of the Holy Spirit in the Corinthian church (since it was only given as a pledge at this stage) that the communal relationship established in Christ could be upheld and maintained. In this case, the communion of the Holy Spirit given 'as a first instalment' (1 Cor 1:22) was understood to **express** the **unwavering** and **continued fidelity** on God's part to be in communion with the Church in Christ. In this sense St Paul **identified** the Holy Spirit as both the basis and the **inherent principle of growth** within the Corinthian community, given as a gift at baptism and awaiting its further realization. Indeed the fact that this *koinonia* of the Holy Spirit is given 'as a first instalment' in the opening of this letter naturally betrays its **dynamic character**, the consummation of which the Church will live only in the **eschatological age** by the **growth** caused by the Holy Spirit. St Paul undoubtedly saw the Spirit in dynamic terms – that is, not only as a given gift but also one which was further guaranteed so that God could fulfil the promise of intimate communion with Himself in the *Parousia*.

The notion of *koinonia* as both gift and goal can now be better appreciated in the concluding thanksgiving of the letter in 2 Cor 13:13. Indeed, the dynamic character of *koinonia* depends upon the **understanding** of the phrase '**communion of the Holy Spirit**', something which has raised much discussion amongst biblical scholars throughout the centuries. The debate has centred on the **type of genitive (subjective or objective)** that is to be inferred from this phrase. If taken as a **subjective** genitive⁵ the expression would lend itself to the idea of a 'community realized or effected by the Holy Spirit' (ie it is the Holy Spirit who is the subject of this communion since it is the Spirit imparting this *koinonia*). In this sense Paul was referring to the ecclesial *koinonia* **created** the Holy Spirit and **bestowed** as a **gift** to the Corinthian community. Understood in this way, that is, as a subjective genitive, the phrase points to the divine source of the gift of *koinonia* to the Corinthian community, hence highlighting the 'gift' aspect of *koinonia*.

If, on the other hand the genitive is understood in the **objective** sense, then the phrase would imply the dynamic response of the community to, and its participation in, the Holy Spirit – that is, the acquisition of the Holy Spirit as the **object** or **task** of life. In this sense, the ecclesial *koinonia* is to be understood as the response to all that the Holy Spirit

5. Those who argue for a subjective genitive do so in order to uphold the same construction in the three expressions found in 2 Cor 13:13 – 'the grace of Christ, the love of God and the communion of the Holy Spirit'.

has inaugurated and into the community of the Church. And so, together with *koinonia* as a gift, the process of human adventure of this *koinonia* is also implied. Far from being a gift given only once to the Church, the gift of ecclesial *koinonia* is continually being bestowed to the Church by the Spirit and will do so since Christ has promised the Spirit's presence in the Church guiding it into all truth until the end times:

When the Spirit of truth comes, he will guide you into all the truth; for he will not speak on his own, but will speak whatever he hears, and he will declare to you the things that are to come. (Jn 16:13).

Like St Paul, the Johannine text emphasises the continued presence of the Holy Spirit in the Church. And in so far as the **Spirit is permanently present** in the world, it requires the **continued response** by the **faithful** firstly to accept and obey it and secondly to allow it to work by not shunning it. Therefore, as an objective genitive the emphasis is on the **participation** of the Corinthian community to the Holy Spirit as opposed to the subjective which emphasises the source of *koinonia* enjoyed within the community.

Understood **both** as a subjective and objective genitive the expression 'the communion of the Holy Spirit' could signify not only the gift of fellowship created by the Spirit but also the dynamic response of the faithful to receiving this gift which they would subsequently strive to make a permanent reality in their life within an ecclesial context. Perhaps **one meaning need not exclude the other** since it is quite possible that both meanings were intended. The 'communion of the Holy Spirit' required a continued sharing in this gift of the Holy Spirit on the part of the Church. This is most clearly seen in the first council in Jerusalem whereupon the completion of its deliberations, the apostles declared: "**for it seemed good to the Holy Spirit and to us**" (Acts 15:28). In this sense the Spirit was not only the **basis** (or gift) of the Church's communion with Christ but the **goal** of the Church's destiny which would also bring the Church to its eschatological fulfilment.⁶ It is only in recognizing the **dialectic character** of *koinonia* that one can fully appreciate the Pauline perspective to 2 Cor 13:13. Undeniably for Paul, 'the communion of the Holy Spirit', as this can be evidenced in his other letters, was a divine gift, which was bestowed upon the communities creating a fellowship amongst believers⁷ but it also one which required a reciprocating acceptance on the part of the faithful and a continued sharing in it.⁸

Concluding Remarks

The analysis of 2 Cor 13:13 therefore clearly showed that the *koinonia* within the community was not only a gift

6. Rudolf Schnackenburg, *The Church in the New Testament*, Trans W.J. O'Hara (London: Burns & Oates, 1974), 123-125 and 158-164.

7. In relating the results of justification, Paul, in Rom 5:1-11 referred to God's love which had been given to the church not only in Christ's death and resurrection but also through the Holy Spirit. In this pericope, both Christ and the Holy Spirit are depicted as working to bestow the love of God to the faithful – Christ restoring our relationship to God and the Holy Spirit pouring the love of God into the hearts of believers.

8. Evidence of the Holy Spirit's continued presence in the church is reflected in its work a) to safeguard the community against all falsehood (2Cor 6:11-18), b) to vivify the community (1Pt 2:5) and c) to bestow its charisms (1Cor 14:1). In all this there is a movement towards God and towards one's neighbour whereby Christians come into fellowship with God and with one another.

St Andrew's Greek Orthodox Theological College

NEWS

Natural Disasters and the Decline of Byzantium

An interesting lecture on 'Natural Disasters and the Decline of Byzantium' took place in the evening of the 30th May 2005 in the Main Hall of St Andrew's Greek Orthodox Theological College. The speaker, Mr Ger. Koutsouras, College Lecturer in Byzantine Music and Modern Greek, presented the role played by natural phenomena within the context of the decline of Byzantium.

Using the historical sources of the period, Mr Koutsouras made the point that some natural phenomena contributed (among other factors) to the fall of the Byzantine state in the 150 years preceding the fall of Constantinople.

Earthquakes, tsunamis, storms, hail, famine, the cooling of the climate were all mentioned. But particular emphasis was placed on the bubonic plague.

The bubonic plague struck Byzantium in 1347 and with ten recurrences until 1453, it is estimated that one third of the Byzantine population died.

An earthquake in 1354 facilitated the conquest of Gallipoli by the Turks which meant that from then on

Europe was open to the expansion of the Ottoman state.

Apart from such direct effects on history, natural phenomena - in particular the extreme and rare - were contributing factors in the formation of the mentality and the psychological condition of the Byzantines at that time which was characterized by general pessimism and escapism.

The collapse of the dome of the Church of Hagia Sophia in 1346, the *thanatikon* (as the Byzantines called the plague), eclipses of the sun and moon etc., gave the impression that the Byzantines were bearing the brunt of the wrath of God.

But there were also other interpretations, namely that all the sufferings of the Byzantines were divine instruction or education allowed by God and given for the betterment of the souls of a people especially loved by God.

There were certain views that considered natural phenomena as part of a natural order that was still in the hands of God and that humans should learn to live with nature as it is.

ENQUIRIES AND APPLICATIONS WELCOME

St Andrew's was established in 1986 by the Greek Orthodox Archdiocese of Australia in order to provide tertiary level education and training of Christian Orthodox clergy, theologians, lay teachers and ministers in order to meet the catechetical and pastoral needs of the Orthodox Church in Australia. It is also intended to be a centre of ecumenical scholarship and learning. It is fully accredited through the Sydney College of Divinity, a federation of Christian theological education providers. All the awards and degrees are approved by the NSW Department of Education and Training.

St Andrew's offers the following accredited awards: Bachelor of Theology (with Honours), Master of Arts in Theological Studies, Master of Arts in Pastoral Ministry, Master of Theology, and a Basic Unit of Clinical Pastoral Education in Aged Care.

For further information please contact the Registrar:

St Andrew's Greek Orthodox Theological College,

242 Cleveland Street, Redfern NSW 2016

Tel: 02 9319 6145 Fax: 02 9319 4281

Website: www.sagotc.edu.au - Email: registrar@sagotc.edu.au

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου προσφέρει πλούσιο πρόγραμμα σπουδῶν, καὶ τὰ πτυχία: Bachelor of Theology (with Honours), Master of Arts in Theological Studies, Master of Arts in Pastoral Ministry, Master of Theology εἶναι ἀναγνωρισμένα ἀπὸ τὸ Αὐστραλιανὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ὡς ἰσότιμα μὲ τὰ τῶν λοιπῶν Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν. Ἐπίσης ἔχει ἀναγνωρισθεῖ ἡ Θεολογικὴ μας Σχολὴ ὡς ἰσότιμη μὲ τὶς Θεολογικὰς Σχολὰς τῶν Πανεπιστημίων τῆς Ἑλλάδος.

→ bestowed by the presence of the Holy Spirit but also a dynamic and activating force behind the whole movement of the Church towards God. As such the notions of an ecclesial fellowship created by the Holy Spirit together with the common participation of the faithful in the Spirit could be simultaneously present in the verse. Due to his concern for har-

mony within the Corinthian community Paul was thus expressing his desire that the Corinthian church continue in its common participation of the Spirit which was the goal of the original gift bestowed by the Spirit and which inevitably had to continue to be deepened on a daily basis until the *Parousia*. □

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

**Κίνησης του Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
κ.κ. Στυλιανού**

Κατά τὸν μῆνα Μάϊον ὁ Σεβασμιώτατος:

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸ εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Γεωργίου Rose Bay, διένειμε δὲ εἰς τὸ τέλος τὰ κόκκινα αὐγὰ εἰς τὸ ἐκκλησίασμα (1-5-05).

– Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Θεοφιλέστατον Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ, μετέβη εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Γεωργίου τοῦ Βουνοῦ, ὅπου μὲ ὄλον τὸν Κλήρο τῆς Α' Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας (μὲ τὶς Πρεσβυτέρες των) ἐτέλεσαν τὴν καθιερωμένη σύντομη εὐχαριστήριον Ἀκολουθία ἐπὶ τῷ Πάσχα, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἔφαγαν –φιλοξενούμενοι τῆς Ἱ. Μονῆς– τὸν Πασχάλιον Ἀμνὸν («Ὁβελίαν») πρωτοστατούντων, εἰς μὲν τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Πρωτοπ. π. Νικ. Τσουλουκίδη, εἰς δὲ τὴν Τράπεζαν τοῦ Καθηγουμένου Ἀρχιμ. Κυριακοῦ μετὰ τῶν Πρεσβυτέρων π. Νικ. Μποζίκη, π. Ἀγαθ. Μαστέα καὶ π. Ν. Σταυροπούλου (4-5-05).

– Ἐδέχθη τὸν Ὑφυπουργὸ Πολιτισμοῦ κ. Π. Τατούλη, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἐν Σύνδνῳ Γενικὸ Πρόξενο κ. Ἰω. Ραπτάκη καὶ, ἐνώπιον τοῦ τελευταίου, προέβη σὲ ἐντονότατη διαμαρτυρία δι' ὅσα, ὑπὸ τὴν σιωπηρὰ «κάλυψη» καὶ τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως, διαπράττονται ἀνευθριάστως ἀπὸ τοὺς ἐλαχίστους Σχισματικούς καθ' ὅλη τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ, μὲ τὴν προκλητικώτατη σύμπραξη τοῦ Πρεσβυτοῦ κ. Φ. Ξύδα καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀδιαμαρτυρήτως «συμπλεόντων» ἀνευθύνως Γενικῶν Προξένων.

Ἐπίσης ἐδέχθη τὸν κ. Εὐστ. Ὀνουφριάδη καὶ τὸν Ἱατρό κ. Θεοδ. Πηγκλή καὶ εἶχε συνεργασία ὡς πρὸς τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξη τοῦ ἔργου τοῦ Ἀδελφάτου Ἀπ. Ἀνδρέου, τοῦ ὁποῦ ὁ μέχρι τοῦδε Πρόεδρος κ. Ὀνουφριάδης εἰσηγήθη νὰ ἀναλάβει τὴν Προεδρείαν ὁ ἐν λόγῳ Ἱατρός διὰ νὰ εἰσέλθει «νέο αἷμα» εἰς τὰ στελέχη τοῦ Παναυστραλιανοῦ εὐαγοῦς Σωματείου.

Ἐπίσης ἐδέχθη τὴν κα Μαρία Μπενάκη, ἄμεσον ἀπόγονο τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ ὁμωνύμου Μουσείου ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποῦ τοὺς πολυτίμους ἀπὸ χιλιετιῶν θησαυροὺς, μὲ πρωτοβουλία τοῦ Πολιτειακοῦ Πρωθυπουργοῦ Bob Carr, ἀνέλαβε καὶ ἐκθέτει καταλλήλως ἐν Αὐστραλίᾳ τὸ Powerhouse Museum μὲ τὴν εὐγενῆ φροντίδα καὶ τὶς φιλότιμες ἀνταλλαγῆς πολιτιστικῶν ἀγαθῶν (μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Αὐστραλίας), ἐποπτεύει δὲ ὁ γνωστός ὁμογενὴς Πρόεδρος τοῦ ἐν Σύνδνῳ Powerhouse Museum κ. Νικ. Πάππας (5-5-05).

– Προεξίρχε τῆς ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἀγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, Newtown Διορθοδόξου ἐπὶ τῷ Πάσχα Θείας Λειτουργίας τὴν ὁποίαν κατ' ἔτος διοργανῶναι τὸ Συμβούλιο Κανονικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Αὐστραλίας (SCCOCA) καὶ, ἔχων συλλειτουργοὺς τὸν Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος καὶ Κληρικούς τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων δικαιοδοσιῶν, ὠμίλησε καταλλήλως, ἐν συνεχείᾳ δὲ παρεκάθησαν πάντες οἱ Κληρικοί μετὰ τοῦ ἐκκλησιασματος εἰς Πασχάλιον γεῦμα πού παρέθεσε ἡ φιλοξενούσα Ἑνορία τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Newtown. Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ κοινὴ τράπεζα ὠμίλησε καταλλήλως ὁ νέος Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς ἐν Σύνδνῳ Ρουμανικῆς Ἑνορίας-Κοινότητος St Marys Dr Rev. Doru Costache, ἐκ τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς (6-5-05).

– Βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Θεοφ. Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ, ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινὸ εἰς τὸν Ἱ. Ναὸ Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου Lalor-Thomastown καὶ ἐτέλεσε τὴν κομρὰ τοῦ ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Κοσμᾶ Ζήση, πρωτανεπιού τοῦ Οἴκον. π. Νικ. Λιλιμπάκη, Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Ἑνορίας, ὠμίλησας καταλλήλως πρὸς τὸ πολυπληθές ἐκκλησίασμα. Ἐπηκολούθησε πλούσιο δείπνον δι' ὅλους

εἰς τὴν παρακειμένη αἴθουσα (7-5-05).

– Συλλειτουργοὺς ἔχων τὸν Θεοφιλ. Δέρβης καὶ τὸν Ἱερατ. Προϊστάμενον π. Νικ. Λιλιμπάκη, καθὼς καὶ ἄλλους Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους, ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας καὶ ἐχειροτόνησε εἰς Διάκονον τὸν καρέντα κατὰ τὸν Ἑσπερινὸ ἀπόφοιτόν μας, μετωνομάσας τούτον εἰς Κύριλλον.

Μεταξὺ τοῦ ἐκκλησιασματος συγκατελέγετο καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τῆς Κῶ κ. Ἰω. Θεοφιλίδης μετὰ τοῦ συναδέλφου του κ. Ἰω. Καλούδη. Ἐπηκολούθησε ἐόρτιο γεῦμα εἰς τὴν αἴθουσα τῆς Ἑνορίας Coburg, κατὰ τὸ ὅποιον συναδελφοὶ καὶ φίλοι τοῦ χειροτονηθέντος μὲ Χοράρχη τὸν κ. Βάϊο Ἀναστασόπουλο ἔψαλαν διὰ τὸ ἐδέσιμον τῆς ἡμέρας Πασχαλίου Ὕμνους (8-5-05).

– Ἐδέχθη τὸν ἐκ τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Ἀθ. Γιάτσιον (ὑποψήφιον Διάκονον) μετὰ τῆς συζύγου του Καρίνας καὶ συνεζήτησε, παρόντος καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ, τὰ τῆς χειροτονίας του (10-5-05).

– Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπο Ἀπολλωνιάδος, παρέθεσε Πασχάλιο Δείπνον πρὸς τὸ διδακτικὸ προσωπικὸ καὶ λοιποὺς συνεργάτες τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, μετὰ τῶν συζύγων των εἰς τὸ ὁμογενειακὸ ἐστιατόριον Le Sands (12-5-05).

– Ἀπηύθυνε συγχαρητήριον καλοσῶρισμα καὶ εὐχαριστήριον χαιρετισμὸ γιὰ ἐπιτυχία τῶν ἐργασιῶν των πρὸς τοὺς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ μας συνεδριάζοντας ἀπὸ τὶς διαφορὰς Θεολογικῆς Σχολῆς εἰς τὸ καθιερωμένο Professional Development Day, τὸ ὅποιον ἐφέτος προήδρευε ἡ κα Michelle Connolly, τὴν εἰσαγωγή δὲ εἶχε ὁ Rev Dr Gerard Kelly, Πρόεδρος τοῦ Sydney College of Divinity. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐδήλωσε καὶ τὴν αἰσιοδοξία του δι' ὀλόκληρον τὸν Χριστιανικὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἐκλογή τοῦ νέου Πάπα Βενεδίktου XVI, ἄλλοτε φιλάτου Καθηγητοῦ καὶ συναδέλφου ἐν Γερμανίᾳ (13-5-05).

– Ἐδέχθη τὸν κ. Δημ. Βάρκα, Ὀδοντοτεχνίτη, ὁ ὁποῖος καὶ ὑπέβαλε αἴτημα πρὸς τακτοποίηση προσωπικοῦ προβλήματος.

Ἐδέχθη τὸν Καθηγούμενο τῆς Ἱεράς Μονῆς Παντανάσσης Ἀρχιμ. Στέφανο (18-5-05).

– Ἐδέχθη τοὺς ἐξ Ἑλλάδος ἀξιωματικούς Ὑποστράτηγον κ. Διον. Θεοδορίτην καὶ Σμήναρχον Κων. Ἱατρίδην μετὰ τῶν συζύγων των, ἐκπροσώπους τοῦ ΓΕΕΘΑ διὰ τοὺς ἐφεινεοὺς ἑορτασμοὺς τῆς Μάχης τῆς Κρήτης εἰς τοὺς Ἀντίποδες καὶ παρέθηκε εἰς αὐτοὺς γεῦμα εἰς τὸ ὁμογενειακὸ ἐστιατόριον Le Sands (19-5-05).

– Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδ. Σωφρονίου, μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς Πέρθην ὅπου ἐγένετο δεκτός ἀπὸ τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Δορυλαίου κ. Νικάνδρο, τοὺς ἐν Δυτ. Αὐστραλίᾳ Κληρικούς καὶ Κοινotάρχας, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου κ. Εὐστ. Παλάση.

Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Θεοφ. κ. Νικάνδρο, τὸν κ. Παλάση καὶ τὸν Πρόεδρο κ. Π. Ἄφκο, ἐπεσκέφθη τὸ Ἡμερήσιο Δίγλωσσο Κολλέγιό μας St Andrews Grammar καὶ παρηκολούθησε ἑορταστικὸ πρόγραμμα ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν τοῦ Κολλεγίου, σχετικῶς μὲ τὴν Μάχη τῆς Κρήτης. Ὁμίλησε δὲ καταλλήλως Ἀγγλιστί κυρίως, πρὸς τοὺς 400 καὶ πλέον μαθητὰς, ἀφοῦ εἶχε προηγηθεῖ ὁ χαιρετισμὸς καὶ τὸ καλοσῶρισμα τῆς ἀναπληρώσεως τὸν Διευθυντὴ κ. John Kennard (ἀπουσιάζοντα εἰς Ἑλλάδα) τῆς Καθηγητρίας κ. Ἀ. Γιαννάκη.

Ἐπεσκέφθη τὰ Γραφεῖα Κέντρου Προνοίας καὶ Βασιλειάδος, προήδρευσε δὲ συσκέψεως μὲ τοὺς Ἱερεῖς, τὸν Θεοφιλέστατο καὶ τὸν κ. Παλάση πρὸς διευθέτησιν χρονιζόντων προβλημάτων. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε μετὰ τῶν ὡς ἄνω εἰς ἐπίσημον γεῦμα μὲ ἐκπροσώπους ὄλων τῶν ἐν Δυτ. Αὐ-

στραλία όμογενειακών Όργανισμών, κατά τό όποίο, παρακληθείς καταλλήλως από τόν Πρόεδρο τών Ποντίων κ. Χρ. Όρκόπουλο, έξέθηκε, διά μίαν άκόμη φοράν, μέ πλήρη στοιχειά, τήν κρυσταλλίνη θέση τής Ί. Άρχιεπισκοπής έναντι τού φθοροποιού έργου τό όποίον άρχήθεν και μέχρι τής παρούσης ώρας έπιτελεί τό λεγόμενο Συμβούλιο Άποδήμου Έλληνισμού (ΣΑΕ) έν Όκεανία.

Έχοροστάτησε κατά τόν Μ. Έσπερινό εις τόν Ί. Ναόν Εύαγγελισμού τής Θεοτόκου και περί τό τέλος ώμίλησε έκτενώς πρός τό πολυπληθές έκκλησίασμα διά τήν νέα άναγεννητική περίοδο πού έχει άρχισει σύν Θεώ εις τήν έν λόγω Ένορία-Κοινότητα, από τής έγκαταστάσεως εις αύτήν ως Πρεσβυτέρου τού νεοχειροτονηθέντος π. Έμμ. Σταματίου, πρώην άνωτάτου λειτουργού κρατικών κοινωνικών ύπηρεσιών Δυτ. Αύστραλίας, μέ Πρόεδρον τόν έπίσης εφώρμησεν γνωστόν Ίατρον κ. Νικ. Τουφεξή. Έπηκολούθησε έόρτιο Δείπνο εις τήν οικία τού π. Έμμ. Σταματίου εις τό όποίον παρεκάθησαν οι λοιποί Ίερείς μέ τας Πρεσβυτέρας των και έπιτελικοί συνεργάται (20-5-05).

Συλλειτουργούς έχων τόν Θεοφ. Δορυλαίου και λοιπούς Κληρικούς, προέστη τής θ. Λειτουργίας εις τόν πανηγυρίζοντα ιστορικό Ναόν τών Αγ. Κων/νου και Έλένης Northbridge, ώμίλησε δέ καταλλήλως πρός τό πολυπληθές έκκλησίασμα. Παρεκάθησε μέ τούς έπισήμους και τό έκκλησίασμα εις πρόχειρο πρόγευμα στην παρακειμένη αίθουσα έκδηλώσεων, έν συνεχεία δέ μετέβη μετά τής Άκολουθίας του και τών λοιπών έπισήμων εις τό όμογενειακό Γηροκομείο, όπου έτέλεσε τόν Άγιασμό Έγκαινίων διά τήν πτέρυγα τού άειμνήστου Γεωργίου Παλάσση ύπέρ τής όποίας ειχεν ούτος καταθέσει \$500.000. Εις τήν έν λόγω τελετή παρέστη ή Ύπουργός δι' ύπηρεσίας ήλικιωμένων κ. Julie Bishop μετά τού συζύγου της Δημάρχου Dr Peter Natras και άλλων Πολιτικών, οι όποιοι και ώμίλησαν καταλλήλως, καθώς και ό Σεβασμιώτατος, ό Πρόεδρος τής Κοινότητας Αγ. Κων/νου και Έλένης κ. Π. Άφκος και ό Πρόεδρος τού Γηροκομείου κ. Μιχ. Μανίφης. Προσεφέρθησαν έλαφρά έδέσματα και άναψυκτικά. Τό βράδυ παρεκάθησε εις τήν έτήσια Έσπερίδα τών Καστελλοριζίων επί τη έορτή τών Αγ. Κων/νου και Έλένης μέ όλους τούς ως άνω έπισήμους, κατά τήν όποία ό Πρόεδρος τού έν λόγω Συλλόγου Ίατρος κ. Π. Βογιατζής, παρουσίασε κατά τόν πλέον έπαγωγό τρόπο (μέ σύντομη όμιλία και διαφάνειες) τήν ιστορία τού Καστελλοριζίου, χρέη δέ Τελετάρχου έξετέλεσε ή νεαρά Δικηγόρος Έλένη Άθανασίου, θυγάτηρ τού εφώρμησεν γνωστού Δικηγόρου Ίωάννου Άθανασίου (21-5-05).

–Συλλειτουργούς έχων τόν Θεοφ. Έπίσκοπον Δορυλαίου κ. Νικανδρο, τόν Ίερατικάς Προϊστάμενον τού Ί. Ναού Αγ. Νεκταρίου Οικονόμον π. Γεώργιο Λίτα και άλλους Κληρικούς, έλειτούργησε εις τόν έν λόγω Ί. Ναόν και έκήρυξε καταλλήλως Έλληνιστί και Άγγλιστί διά τήν ιδιαίτερα σπουδαιότητα πού έχει δι' όλους τούς κατοίκους τού Νοτίου Ήμισφαι-

Στιγμιότυπον από τήν μοναχικήν κουράν τού εκ Θεσσαλονίκης Θεολόγου Άγγελου Βουλτσίδα εις τόν κατάμεστον Ναόν τής Ί. Μονής Αγ. Ίωάννου τού Βουνού Πέρης (22-5-05).

ριου ό χαρακτηρισμός «Greek Orthodox» εις όλα τά ένταύθα Ίδρύματά μας, ό όποίος άντί νά δημιουργεί άγοραφοβικό γκέτο τών Έλλήνων, έπαναφέρει εις τίς σταθερές κοινές ρίζες τής Α' Χριστιανικής Χιλιετίας και τού Οικουμενικού Έλληνικού Πολιτισμού. Κατά τήν θ. Λειτουργία χειροθετήσε εις Άναγνώστην τόν κ. Βασ. Καρίκη. Έν συνεχεία παρεκάθησαν οι Λειτουργοί εις έόρτιο γεύμα πού ευγενώς παρέθηκε όπως πάντα ή οικογένεια τού π. Γεωργίου Λίτα. Τό άπόγευμα έτέλεσε τήν κουράν τού εκ Θεσσαλονίκης Θεολόγου Άγγελου Βουλτσίδα και προέστη τού Έσπερινού εις τόν κατάμεστον Ναόν τής Ίερας Μονής Αγ. Ίωάννου τού Βουνού Forrestville, όπου, παρουσία και τών δωρητάν τού σχετικού άγροκτήματος άδελφών Κακούλα, αλλά και άλλων ένθέρμων ύποστηρικτάν τού όλου Μοναστικού συγκροτήματος, ώμίλησε έκτενώς διά τήν νέαν έποχήν τήν όποία όριοθετεί μέ τήν χάρη τού Θεού ή ύπό συγκρότηση Μοναστική Άδελφότης, ύπό τόν Ίερομόναχον Εύαγριον. Έπηκολούθησε πλουσία μοναστηριακή τράπεζα κατά τήν όποίαν έδόθη ή ευκαιρία νά όμιλήσουν μεταξύ άλλων έν συντομία τόσον ό κ. Εύστ. Παλάσσης όσον και ό Ίερομόναχος Εύαγριος και ό καρείς Μοναχός Άγγελος (22-5-05).

–Συνοδευόμενος από τόν Θεοφ. Έπίσκοπον Δορυλαίου και τόν Αρχιδ. Σωφρόνιο, έπεσεκέφη τόν Κυβερνήτη τής Δυτικής Αύστραλίας κ. John Sanderson και ειχε μετ' αύτου άκρως ένδιαφέρουσα συνομιλία διά τήν συμβολήν τών έν Δυτ. Αύστραλίας διαπρεπών Όμογενών μας, ίδια εις τό Πανεπιστήμιον Δυτ. Αύστραλίας, όπου ό φίλος και συνεργάτης του Dr Ken Michael κατέχει τό ύψιστο αξίωμα τού Πρυτάνεως.

Έδέχθη εις τό Ξενοδοχείον του τόν κ. Εύ. Κακούλα, Δικηγόρον, και ειχε μετ' αύτου έκτενή συνομιλιαν έν όψει τών έπικειμένων έκλογών εις τήν Ένορία-Κοινότητα Αγ. Κων/νου και Έλένης Northbridge, τής όποίας τό δημιουργικό έργον τών τελευταίων ιδίως έτών, έπ' ούδενί έπιτρέπεται νά διαταραχθεί από λανθασμένας φιλοδοξίας και συσπειρώσεις.

Συνοδευόμενος από τόν Θεοφιλέστατο κ. Νικανδρο, τόν κ. Παλάσση και τόν Αρχιδιάκονό του Σωφρόνιο, παρέστη εις τό πρός τιμήν του έπίσημο γεύμα τό όποίον παρέθηκε ό Πρύτανης και ή Σύγκλητος τού Πανεπιστημίου Δυτ. Αύστραλίας, ειχε δέ μετά τών διαπρεπών έπιστημόνων και λοιπών έπισήμων καλεσμένων μακράν συνομιλιαν επί θεμάτων συγχρόνου παγκοσμίου ένδιαφέροντος, όπως είναι ή οικολογία και δή εις τήν άμεσον συνάρτησιν αύτης, μετά τής βιβλικής περί δημιουργίας τού κόσμου διδασκαλίας.

Έδέχθη εις τό Ξενοδοχείον του τό ζεύγος Θ. και Ρ. Φερμάνη και συνεζήτησε μετ' αύτάν θέματα κοινού ένδιαφέροντος.

Τό βράδυ τής αύτης ήμέρας παρεκάθησε μετά τών άκολουθων του εις Δείπνον στην οικία τού κ. Εύστ. Παλάσση εις τό όποίο παρεκάθησαν και όλίγοι έκλεκτοί προσκεκλημένοι συγγενείς και συνεργάται τής εύρυτέρας οικογενείας των (23-5-05).

Περατωθείσης τής πενταήμερου παραμονής εις Δυτ. Αύστραλιαν προεπέμφθη εις τό άεροδρόμιο από τόν Θεοφ. Δορυλαίου, τούς Ίερείς και αξιωματούχους τών Ένοριών-Κοινοτήτων μας.

Έπιστρέφων εις τήν έδρα του ειχε συνεργασία μέ τόν εκ τών Άντιπροέδρων τού Άρχιεπισκοπικού Συμβουλίου κ. Μιχ. Διαμαντή επί θεμάτων τού ύπό τήν αιγίδα τής Ί. Άρχιεπισκοπής όμογενειακού προσκοπισμού έν Αύστραλία (25-5-05).

–Έδέχθη τούς εκ Έλλάδος εκπροσώπους τής Infote (Διευθύνοντα Σύμβουλο Δρα Ίω. Βασιλαρά, Διευθυντή Πληροφορικής Α. Βαρβολάκο, Έμπ. Διευθυντή κ. Χ. Γεωργούλη και τήν κα Δήμητρα Ήγκαν, Marketing Advisor).

Συνοδευόμενος από τόν Αρχιδιάκονο και άλλους Κληρικούς, παρηκολούθησε τό έργο «Ο Άγαπητικός τής Βοσκοπούλας» τό όποίο παρουσίασαν οι μαθηταί τού Κολλεγίου ό Άγ. Σπυριδων μέ τήν συνεργασία διδασκάλων των (κα Μ. Φαλέτα, κα Χάσκα, κ. Παπαπέτρου, κ.ά.). Εις τό τέλος τής παραστάσεως ώμίλησε καταλλήλως ό Σεβασμιώτατος και έξήρε

τήν άνεση με την οποία τά Αυστραλογεννημένα παιδιά μας απέδωσαν με τόση επιτυχία τό έν λόγω έργο του άειμνήστου Έλληνα τής διασποράς κ. Κορομηλά. Νά σημειωθεί ότι τά έσοδα από τήν έν λόγω παράσταση διετέθησαν εις τόν Ραδιοέγραφο που διεξάγει ή Λαϊκή Τράπεζα (27-5-05).

–Συνοδευόμενος από τόν Αρχιδιάκονο Σωφρόνιο, παρέστη εις τήν Έσπερίδα του Κολλεγίου τής Άγ. Εϋφημίας μεταξύ πολλών άλλων επισήμων, μέ επικεφαλής τόν εκπροσωπούντα τόν Πολιτειακό Πρωθυπουργό κ. Bob Carr, Όμογενή Υπουργό κ. Ίω. Χατζηστέργο, και ώμίλησε καταλλήλως. Τήν

Εις τό τραπέζι τών επισήμων τής Έσπερίδας του Κολλεγίου τής Άγίας Εϋφημίας τόν Σεβασμιώτατον Αρχιεπίσκοπόν μας πλαισίωσαν ό Υπουργός κ. Ίω. Χατζηστέργος ό Πρόεδρος τής Ένορίας-Κοινότητας κ. Π. Θεοφίλου και άλλοι (28-5-05).

έν λόγω όμιλία ό Σεβασμιώτατος απήρθη εις τό τέλος και μετά από όλους τούς λοιπούς όμιλητάς, διά νά επαινέσει ιδιαίτερω τούς άξιους επάινου, από τών εύλαβών Κληρικών τής Ένορίας-Κοινότητας, του άκαμάτου Προέδρου αυτής κ. Παν. Θεοφίλου, τών συνεργατών του εις τό Διοικητικό Συμβούλιο, τήν Φιλόπτωχο και τήν Νεολαία, τήν χοροδιδασκάλισσα Λαμπρινή Γκουρβέλου (κατώρθωσε άκόμη και πέντε

Στιγμιότυπα από τών Άγιασμό τών επισήμων εγκαινίων εις τό νεότευκτο Τμήμα Τεχνολογικών Σπουδών του Κολλεγίου Άγ. Σπυριδώνος. Διακρίνονται ό Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπός μας, ό παλαιμαχος Φιλέλλην Πολιτευτής Lionel Bowen και έπιτελικά στελέχη τής Ένορίας-Κοινότητας Kingsford (30-5-05).

Κινεζάκια νά τά διδάξει νά χορεύουν Συρτάκι, κ.ά., όπως τά Έλληνόπουλα!) Δέν παρέλειψε νά ευχαριστήσει ό Σεβασμιώτατος και τούς εκπροσώπους τής Πολιτειακής, καθώς και Κοινοπολιτειακής Κυβερνήσεως, και όσους άλλους ειλικρινώς και άποτελεσματικώς συμβάλουν διά τήν ανάπτυξη τής Έλληνορθόδοξου παιδείας έν Αυστραλία, ιδιαίτερω δέ μέσα από τά όργανωμένα υπό τήν σκέπη και ευθύνη τής Ί. Αρχιεπισκοπής Ημερήσια Δίγλωσσα Κολλεγία μας (28-5-05).

–Έχοροστάτησε κατά τό έτήσιον Μνημόσυνο των πεσόντων εις τήν Μάχη τής Κρήτης, εις τόν Ί. Καθεδρικών Ναόν του Ευαγγελισμού και ώμίλησε καταλλήλως Άγγλιστί και Έλληνιστί, δοθέντος ότι υπήρχαν και οι έπίσημοι εκπρόσωποι των RSL (Βετεράνων) Αυστραλίας και Ν. Ζηλανδίας, καθώς και ό Πρόεδρος τής Μεικτής Έπιτροπής των έτησίον έορτασμών, κ. James Jordan. Έπηκολούθησε ή είθισμένη δεξίωση εις τήν αίθουσα Τελετών τής Ί. Αρχιεπισκοπής (29-5-05).

–Έτέλεσε τόν Άγιασμό τών επισήμων εγκαινίων εις τό νεότευκτο Τμήμα Τεχνολογικών Σπουδών του Κολλεγίου Άγ. Σπυριδώνος, τά όποία έκλήθη από πλευράς Αυστραλιανής Πολιτείας νά κηρύξει ό παλαιμαχος Φιλέλλην Πολιτευτής Lionel Bowen, επί των ήμερών του όποιου ιδρύθηκε τό Κολλέγιο, δοθέντος ότι εύρίσκετο εις τήν περιοχή ένθα έκλέγετο, και εις τόν όποιον όφειλε ειλικρινή ευγνωμοσύνη τόσο η Ένορία-Κοινότητα Άγ. Σπυριδώνος όσο και ή Ί. Αρχιεπισκοπή γενικώτερα. Μεταξύ τών επισήμων, ώμίλησε καταλλήλως και ό Σεβασμιώτατος. Άμέσως μετά τόν Άγιασμό, απέκάλυψε μετά του κ. Bowen τήν αναμνηστική πλάκα, έν συνεχεία δέ συμμετείχε εις τήν σχετική δεξίωση, άφου οι πάντες είχαν ξεναγηθεί εις τούς σύγχρονους και τεχνικώς λαμπρά έξοπλισμένους χώρους του Τεχνολογικού Τμήματος.

Παρηκολούθησε τήν επί τή έπετείω τής Πτώσεως τής Κωνσταντινουπόλεως καθιερωθείσα έτησια Διάλεξη εις τήν αίθουσα τελετών τής Θεολογικής μας Σχολής, τήν όποία έφέτος είχε αναλάβει και έδωσε μέ μεγάλη επιτυχία ό εκ του διδακτικού προσωπικού τής Σχολής κ. Γερ. Κούτσουρας, μέ θέμα: «Θεομηνίες και Πτώση του Βυζαντίου». Τόν όμιλητή προλόγισε ό έτερος εκ του διδακτικού προσωπικού κ. Δημ. Κυπριώτης, μέ συνεργασία διά τίς σχετικές διαφάνειες του Γραμματέως τής Θεολογικής Σχολής κ. Άνασ. Καλογεράκη, έπελόγισε δέ ό Σεβασμιώτατος. Έν συνεχεία έπηκολούθησε άκρως έποικοδομητική δι' όλους συζήτηση (30-5-05).

–Απήρθη σύντομο χαιρετισμό εις τά μέλη τής Οικονομικής Έπιτροπής, τά όποία συνεδρίασαν έν Σύδνεϋ προσελθόντα από τά διάφορα σημεία τής Αυστραλίας και τό μεσημέρι συνέφαγε μαζί των κατά τήν έπικρατήσανσαν τάξιν (31-5-05).

Τήν επί τή έπετείω τής Πτώσεως τής Κων/λεως καθιερωθείσα έτησια Διάλεξη, εις τήν αίθουσα τελετών τής Θεολογικής μας Σχολής, έδωσε έφέτος μέ μεγάλη επιτυχία ό εκ του διδακτικού προσωπικού τής Σχολής κ. Γερ. Κούτσουρας, μέ θέμα: «Θεομηνίες και Πτώση του Βυζαντίου» (30-5-05).

Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατὰ τὸν μῆνα Μαΐον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Συνοδεύων τὸν Σεβασμιώτατον παρεκάθησεν εἰς τὸ καθιερωμένο Πασχαλινὸ Δεῖπνον μετὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ τὶς πρεσβυτέρους, εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου Springwood (4-5-05).

–Ἐκπροσωπῶν τὸν Σεβασμιώτατον παρέστη εἰς τὰ ἐγκαίρια τῆς Ἐκθέσεως εἰς τὸ Powerhouse Museum «Ἑλληνικοὶ Θεσαυροί», ἀπὸ τὸ Μουσεῖο Μπενάκη, τὰ ὁποῖα ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Πολιτείας κ. Bob Carr καὶ τοῦ Ὑφυπουργοῦ Πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Πέτρου Τατούλη (4-5-05).

–Ὑπεδέχθη εἰς τὰ Κεντρικὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς τὸν Ὑφυπουργὸ Πολιτισμοῦ κ. Πέτρο Τατούλη.

–Παρεκάθησεν εἰς εἰδικὴν Συνεδρίασιν εἰς τὸ κτίριον τῆς Βουλῆς, μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Tony Kelly, (Minister for Lands) τοῦ π. Στυλ. Σκούτα καὶ διακεκριμένων Ἑλλήνων ἐπιχειρηματιῶν καὶ συνεζήτησαν διὰ τὸ κτίριον ὅπου στεγάζεται τὸ Hall of Fame (5-5-05).

–Συνεleitούργησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὴν Διορθόδοξον Πασχαλινὴν λειτουργίαν, τὴν ὁποίαν διοργανώνει ἡ SCCOCA κατ' ἔτος, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Newtown (6-5-05).

–Ἐleitούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἁγ. Γεωργίου Springwood (8-5-05).

–Παρεκάθησεν εἰς Δεῖπνον τὸ ὁποῖον παρετέθη ὑπὸ τοῦ Κοσμητοροῦ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Στυλιανοῦ, πρὸς τιμὴν τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς (12-5-05).

–Παρεκάθησεν εἰς ἑκτακτον Συνεδρίασιν τῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Βασιλειάδος, εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Ἰδρύματος (14-5-05).

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (17-5-05).

–Ὑπεδέχθη εἰς τὰ Κεντρικὰ Γραφεῖα τοὺς Ὑποστράτηγον Διον. Θεοδωρίτη καὶ Σήμεναρχο Κων. Ἰατρίδην μετὰ τῶν συζύγων των, οἱ ὁποῖοι ἤλθον διὰ τοὺς ἑορτασμοὺς τῆς Μάχης τῆς Κρήτης, ἐκπροσωποῦντες τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις τῆς Γεντεῖρας (19-5-05).

–Ἐδέχθη τὴν Καθηγουμένην τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Μοναχὴ Φιλοθέη.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἐσπερινὸν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ν. Ἁγ. Κων. καὶ Ἑλένης Newtown (20-5-05).

–Ἐleitούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν.

Ἐκπροσωπῶν τὸν Σεβασμιώτατον παρεκάθησε καὶ ὠμίλησε καταλλήλως εἰς τὸ Ἐπίσημον Δεῖπνον τῆς Κρητικῆς Ὁμο-

Ὁ Θεοφ. ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ ὠμίλησε καταλλήλως εἰς τὴν Χοροεπερίδα τῆς Κρητικῆς Ὁμοσπονδίας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτασμῶν τῆς Μάχης τῆς Κρήτης (21-5-05).

σπονδίας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐπετείου τῆς Μάχης τῆς Κρήτης (21-5-05).

–Ἐleitούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Νικολάου Marrickville καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας προέστη τῆς Δοξολογίας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης, ὁμίλησας καταλλήλως (22-5-05).

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ Βρισβάνης κληρικὸν μας π. Σιλουανὸ Φωτεινέα.

Ἐπίσης ἐδέχθη ἀντιπροσωπεῖα κυριῶν ἐκ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Kogarah (23-5-05).

–Παρεκάθησεν εἰς τὴν Συνεδρίασιν τῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῶν Γηροκομιῶν τῆς Βασιλειάδος (24-5-05).

–Παρεκάθησεν εἰς Συνεδρίασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῶν Θεολογικῶν Κολλεγίων Σύνδνεϋ (S.C.D.) (25-5-05).

–Ἐleitούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ταξιάρχου Μιχαὴλ North Sydney (25-5-05).

–Παρηκολούθησε τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Γερ. Κούτσουρα, Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, δοθεῖσαν διάλεξιν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς θλιβεράς ἐπετείου τῆς Πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν ὁποίαν κατ' ἔτος διοργανώνει ἡ Θεολογικὴ Σχολή (30-5-05).

–Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Ν.Ν.Ο. (31-5-05).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ

Κατὰ τὸν μῆνα Μαΐον, ὁ Θεοφιλέστατος:

–Προέστη κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἐσπερινοῦ τῆς Ἀγάπης εἰς τὸν Ἱ. Ν. τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου Μελβούρνης, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀνεγνώσθη εἰς δέκα γλώσσας. Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ Ἐσπερινοῦ, ὁ Θεοφιλέστατος ἀπηύθυνε χαιρετισμὸν ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας πρὸς τὸ πολυπληθές ἐκκλησίασμα καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐμοίρασεν εἰς ὅλους τὸ κόκκινο αὐγὸ (1-5-05).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἐσπερινὸν εἰς τὸν Ἱ.Ν. τῶν νεοφανέντων μαρτύρων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Bentleigh καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς πανηγυρικὴν τράπεζαν. (2-5-05).

–Ἐleitούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναὸ τῶν νεοφανέντων μαρτύρων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Bentleigh παρουσίᾳ πλήθους πιστῶν. Ἐπικολούθησε πασχαλινὸν γεῦμα διὰ τὸν Ἐπίσκοπον καὶ τοὺς συλλειτουργήσαντας (3-5-05).

–Ἐδέχθη τὸν αἰδεσ. π. Τιμόθεον Εὐαγγελινίδην, ὁ ὁποῖος τὸν ἐνημέρωσε διὰ τὴν πρόοδο τῆς νεοσυστάτου Ἐνορίας ἡμῶν εἰς Hobart (4-5-05).

–Μετέβη εἰς τὸ Γηροκομεῖον «Βασιλειάς» καὶ παρέστη συνεδρίασεως τοῦ Board τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ Board αὐτοῦ.

Τὴν μεσημβρίαν εὐλόγησε καὶ παρεκάθησεν εἰς τὸ πασχαλινὸν γεῦμα τῆς Βασιλειάδος μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν τροφίμων αὐτῆς.

Ἐν συνεχείᾳ παρέστη εἰς συνδρίασιν μετὰ τοῦ κ. Κων. Κόντη καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Κέντρου Πρόνοιας κ. Π. Ἰασωνίδη.

Παρέστη εἰς τὴν πασχαλινὴν ἑορτὴν τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἢ ὁποῖα ἔλαβε χώρα εἰς τὸ Κολλέγιον. Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των οἱ κ.κ. Ἰω. Θεοφιλίδης, Γ. Χατζηνικολάου καὶ Ἰω. Καλούδης, μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τῆς νήσου Κῶ (5-5-05).

–Ἐδέχθη ἐθιμοτυπικὴν ἐπίσκεψιν τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἐπισκεπτῶν ἐκ Κώου (6-5-05).

–Συνοδευόμενος υπό του κ. Κων. Κόντη, ύπεδέχθη εις τό αεροδρόμιο τόν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν.

Παρέστη συμπροσευχόμενος ἐν τῷ Βήματι εἰς τόν Ἱ. Ν. τῆς Μεταμορφώσεως Thomastown κατὰ τόν Ἑσπερινόν, εἰς τόν ὁποῖον ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν.

Ἐν συνεχείᾳ εἰς τήν αἶθουσαν κατ' ἐναντι τοῦ Ναοῦ, παρεκάθησαν ἅπαντες εἰς δεῖπνον τῆς Φιλοπτώχου (7-5-05).

–Συνεleitούργησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου εἰς τόν Ἱ. Ν. τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne ὁ ὁποῖος κατὰ τήν Θείαν Λειτουργίαν ἐχειροτόνησεν εἰς διάκονον τόν κ. Κοσμάν Ζήσην, ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου.

Τήν μεσημβρίαν παρεκάθησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου καί τῶν προσκεκλημένων τοῦ νέου διακόνου εἰς Τράπεζαν εἰς τό Ἑνοριακό Κέντρο τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg.

Προέπεμψε εἰς τό αεροδρόμιο τόν Σεβασμιώτατον ἐπιστρέφοντα εἰς Σύδνεϋ (8-5-05).

–Ἐδέχθη τόν διάκονον Παγκράτιο Καλλέγια μέ τόν ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Παναγιώτην Μπουρμπου (9-5-05).

–Ἐδέχθη μετὰ τοῦ κ. Κων. Κόντη τριμελῆ ἐπιτροπήν ἀπό τό Hobart, ἀποτελουμένην ἀπό τους κ.κ. Χρήστον Σταθόπουλον, Ἰωάννην Κλωνάριον καί Σταύρον Μαυρογιαννάκη καί συνεζήτησαν μετ' αὐτῶν τήν ἀνάλυψιν πρωτοβουλίας των διὰ τήν ἐπίλυσιν τοῦ σχίσματος εἰς Hobart.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ν. τῶν Ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου Preston (10-5-05).

–Ἐleitούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ν.

Στιγμιότυπα ἀπό τήν Δοξολογία εἰς τόν Ἀρχιεπισκοπικόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου Μελβούρνης ἐπί τῇ ἐπετείῳ τῆς Μάχης τῆς Κρήτης. Διακρίνεται ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ, οἱ Ἕλληνες ἀνώτατοι ἀξιωματικοί ἀντιπρόσωποι τῶν ἑλληνικῶν Ἐνοπλῶν Δυνάμεων μετὰ τῶν συζύγων των καί ὁ κ. Κ. Κόντης.

τῶν Ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου Preston καί διεβίβασεν εἰς τόν πανοσ. π. Μεθόδιον Λιβανόν τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας διὰ τήν ὀνομαστικήν αὐτοῦ ἑορτήν.

Κατὰ τόν Ἑσπερινόν, χθές τό ἑσπέρας καί κατὰ τήν Θείαν Λειτουργίαν σήμερον, ἐleitούργησε μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου ὁ νεοχειροτονηθείς διάκονος π. Κύριλλος Ζήσης (11-5-05).

–Ἐδέχθη τήν Γερόντισσα Καλλιस्थένην καί τήν ἀδελφή Νικοδήμην καί συνεζήτησε μετ' αὐτῶν τό θέμα τῆς ἀγορᾶς Ἑουχαστηρίου.

Ἐν συνεχείᾳ ἐδέχθη ἐθιμοτυπικήν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Bill Clancy Προέδρου τοῦ Council of Christians and Jews (13-5-05).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τό πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τῶν Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ τοῦ Μανταμάδου εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῶν Ταξιαρχῶν Mentone (14-5-05).

–Ἐleitούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ν. τῶν Ταξιαρχῶν Mentone καί τήν μεσημβρίαν ἡ Φιλοπτώχος παρέθεσε γεῦμα πρὸς τιμὴν αὐτοῦ (15-5-05).

–Προέστη συνεδριάσεως τῆς Κεντρ. Φιλοπτώχου (17-5-05).

–Συνοδευόμενος ἀπό τους αἰδεις. π. Κων. Ἀποστολέλλην, κ. Κων. Κόντην καί Γ. Καϊάφαν, ἐπεσκέφθησαν τόν κοινοπολιτειακόν Βουλευτήν τῆς περιοχῆς Bob Sircombe καί τόν δημαρχιακόν σύμβουλον Vince Andricciola καί συνεζήτησε μετ' αὐτῶν θέματα ἀφορῶντα τήν Ἑνορία Παναγίας Σουμελά, East Keilor καί ἰδιαίτερος τό parking αὐτῆς (18-5-05).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινό τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς τόν ὁμώνυμον ἱερόν Ναόν εἰς τό Yarraville. Ἀκολούθησε δεῖπνον τῆς Φιλοπτώχου (19-5-05).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τό πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ν. τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης South Yarra (20-5-05).

–Ἐleitούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ν. τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης South Yarra.

Ἐκοινοποίησε γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τήν αἶθουσαν παραπλεύρως τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ (21-5-05).

–Ἐleitούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Oakleigh καί ἐνημέρωσε τό ἐκκλησίασμα διὰ τήν ἐν γένει στάσι καί συμπεριφορὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐν λόγῳ Κοινότητος πρὸς τήν Ἀρχιεπισκοπή (22-5-05).

–Ἐδέχθη τόν αἰδεις. π. Εὐθ. Λαμπρόπουλον καί τόν υἱόν αὐτοῦ Νικόλαον ἀναχωροῦντας διὰ τήν Γενέτειρα (23-5-05).

–Ἐδέχθη τόν κ. Ἰωάννη Πιλαλίδην, ὑπεύθυνον τῶν ἡλικιωμένων μας καί συνεργάσθη μετ' αὐτοῦ (24-5-05).

–Ἐδέχθη τόν ἐξ Ἑλλάδος Παναγιώτην Παπαδόπουλον, Θεολόγον καί Φιλολόγον, μέλος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου τῆς Ἱεράς Μονῆς Παναγίας Σουμελά Βεροίας, συνοδευόμενον ὑπό τοῦ κ. Σπυριδωνος Κοροσιδῆ ἐντεῦθεν.

Συνοδευόμενος ὑπό τοῦ κ. Κων. Κόντη μετέβη εἰς Canberra καί ἐπεσκέφθησαν διὰ θέματα τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς κατὰ σειράν τους Ὑπουργούς Peter Dutton, Minister for Workforce Participaton, Outer Ministry, Julie Bishop, Minister for Aging καί Kevin Andrews, Minister for Employment and Workplace Relations (25-5-05).

–Ἐleitούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ.Ν. τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου καί εὐλόγησε ἀρτοκλασίαν τῶν Εὐβοιωτῶν ἐπί τῇ ἑορτῇ καί πανηγύρει τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου.

Ἐν συνεχείᾳ προσκληθείς παρεκάθησεν εἰς ἑορταστικόν γεῦμα τῆς ἐν λόγῳ Ἀδελφότητος εἰς τό χῶλλ παραπλεύρως τοῦ Ναοῦ.

Συνοδευόμενος ὑπό τοῦ κ. Κων. Κόντη παρέστη καί παρηκολούθησε τήν Γενικήν Συνέλευσι τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Ἀντωνίου Sunshine κατὰ τήν ὁποῖαν συνεζήτηθη τό θέμα τῆς μετατροπῆς αὐτῆς εἰς Ἑνορίαν.

Παρέστη εἰς τό πασχαλινόν δεῖπνον τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου εἰς τό χῶλλ τῆς Ἑνορίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου (29-5-05).

Γ' & Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνησης του Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου** **Δορυλαίου κ. Νικάνδρου**

Κατά τὸν μῆνα Μάϊον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Προέστη τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας τῆς Ἀναστάσεως, ἐτέλεσε τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν τοῦ Πάσχα καὶ ἀνέγνωσε τὴν Πασχάλιον Ἐγκύκλιον τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

–Ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀγάπης, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς πόλεως (Ἑλλήνων καὶ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων δικαιοδοσιῶν), εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, μεταφέρων εἰς τοὺς πιστοὺς τὰς Πασχαλίους εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ 1-5-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θεϊας Λειτουργίας εὐλόγησε ἐόρτιον τράπεζαν μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone (2-5-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν καὶ ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησε ἐόρτιον τράπεζαν μεταφέρων τὰς Πασχαλίους εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

–Ἐδέχθη τὸν Ἐφημέριον τῆς Οὐκρανικῆς Ἑνορίας Ἀδελαΐδος, ὑπαγομένης εἰς τὸ Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, Αἶδεσ. π. Εὐγένιον Kvasniuk, μετὰ τῆς Πρεσβυτέρας καὶ τῶν τριῶν υἱῶν του, ἐξαιτησαμένους καὶ ἀντευχηθέντας τὰς Πασχαλίους εὐχὰς (3-5-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Παντελεήμονος Glenelg (6-5-05).

–Μετέβη εἰς τὴν πόλιν Port Pirie διὰ τὴν μεθέορτον Πανηγυριν τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου.

–Εὐλόγησε δεῖπνον παρατεθὲν αὐτῶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος κ. Μιχαὴλ Κετσέ (7-5-05).

–Ἐλειτούργησε, βοηθοῦμενος ὑπὸ τοῦ Αἶδεσ. π. Ἀχιλλίου Καραμανίδου, καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Port Pirie καὶ ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησεν ἐόρτιον τράπεζαν μεταφέρων εἰς τοὺς πιστοὺς τὰς Πασχαλίους εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

–Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς Ἀδελαΐδα, ἐπεσκέφθη εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Queen Elizabeth τὸν ἀσθενοῦντα Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ, Αἶδεσ. π. Ἐμμανουὴλ Ζαΐκην, εἰς τὸν ὅποιον μετέφερε τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ τὰς εὐχὰς τῶν Ἑνοριτῶν αὐτοῦ (8-5-05).

–Ἐδέχθη τὸν κ. Γεώργιον Ἀθανασίου, τέως Πρόεδρον τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς, μετὰ τῆς συζύγου του κ. Ζαχαρούλας.

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (9-5-05).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς (11-5-05).

–Ἐδέχθη τὴν ἐξ Ἀδελαΐδος συνεργάτιδα εἰς τὸ Ἱεραποστολικόν ἔργον τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κυροῦ Νεκταρίου καὶ ἤδη τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κ. Ἰγνατίου, Ἐρίτ. δ. Ματίναν Κουβούση (12-5-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide (15-5-05).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ ἐν Ἀδελαΐδι Πρωτοβαθμίου Πνευματικῆς Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς (17-5-05).

–Ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Πέρθην διὰ τοὺς ἑορτασμούς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Northbridge καὶ

ἄλλες ἐκδηλώσεις τῆς παροικίας.

–ὑπεδέχθη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Πέρθης, μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς πόλεως, τοῦ ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου, Ἐντιμ. κ. Εὐσταθίου Παλάση, τῶν Προέδρων τῶν Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων καὶ πολλῶν ἄλλων πιστῶν, τὸν ἀφιχθέντα ἐκ Σύδνεϋ, διὰ νὰ εὐλογήσῃ τοὺς πιστοὺς τῆς Πέρθης καὶ τὸ ἔργον τους, Σεβασμιώτατον Ποιμενάρχην ἡμῶν, Ἀρχιεπίσκοπον Αὐστραλίας κ.κ. Στυλιανόν (19-5-05).

–Συνώδευσε τὸν Σεβασμιώτατον, ὁ ὁποῖος, ἐπισκεφθεὶς τὸ Ἑλληνορθόδοξον Κολλέγιον «Ἅγιος Ἀνδρέας», εὐλόγησε μὲ τὴν ἀγάπην του καὶ τοὺς πατρικούς του λόγους τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίας καὶ τὸ διδακτικόν προσωπικόν.

–Παρεκάθησεν εἰς γεῦμα παρατεθὲν πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

–Συμπροσευχήθηκε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὅστις ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Δ. Πέρθης.

–Παρεκάθησε μετὰ τῶν Ἱερέων εἰς δεῖπνον παρατεθὲν πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Αἶδεσ. Πρεσβυτέρου π. Ἐμμανουὴλ Σταματίου (20-5-05).

–Συλλειτουργήσῃ μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὅστις προεξήρχε κατὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

–Συμπροσευχήθηκε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὅστις ἐτέλεσε τὴν Ἱεράν Ἀκιολοθίαν τοῦ Ἁγιασμοῦ καὶ τῶν Ἑγκαινίων τῆς νέας πτέρυγος τοῦ Γηροκομείου τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος.

–Παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον παρατεθὲν πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου ὑπὸ τῆς Καστελοριζιακῆς Ἀδελφότητος (21-5-05).

–Συλλειτουργήσῃ μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὅστις προεξήρχε κατὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Νεκταρίου Διαξέμμα.

–Παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον παρατεθὲν πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Αἶδεσ. Πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Λίτα.

–Συμπροσευχήθηκε, κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βουνοῦ Forrestfield, μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὅστις ἐχοροστάτησεν, ἐκήρυξε καὶ, ἀναγνώσας τὴν Ρασσευχὴν, ἔκειρε Μοναχόν τὸν μέχρι τοῦδε Δόκιμον ἐν τῇ Μονῇ π. Ἄγγελον. Ἐν συνεχείᾳ, παρεκάθησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς δεῖπνον παρατεθὲν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς (22-5-05).

–Συνώδευσε τὸν Σεβασμιώτατον κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ εἰς τὸν Κυβερνήτην τῆς Δυτικῆς Αὐστραλίας, Ἐντιμ. κ. John Sanderson.

–Παρεκάθησεν εἰς γεῦμα παρατεθὲν πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου, εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Δ. Αὐστραλίας, ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως, Ἐντιμ. Δρος Ken Michael, παρουσίᾳ τοῦ ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου, Ἐντιμ. κ. Εὐσταθίου Παλάση, καὶ τῶν μελῶν τῆς Συγκλήτου (23-5-05).

–Προέπεμψε τὸν Σεβασμιώτατον εἰς τὸ ἀεροδρόμιον, ἐπιστρέφοντα εἰς Σύδνεϋ (24-5-05).

Ἄνεχώρησεν ἐντεῦθεν δι' ἐπίσκεψιν τῶν οἰκείων αὐτοῦ εἰς Γενέτειραν (26-5-05).

« ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Υπ. ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Σελιδοποίηση: Πρωτοπρεσβ. π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511